

de rezultatul anchetei, trebuia să-l înlocuiască pe Dîmboviceanu. Cercetarea lui Macarie n-a putut dovedi vinovăția predecesorului său. Intervenind ispravnicul Brăilei și comandantul militar al orașului, ofițerul de la carantină a cedat, lucrurile reintrînd în normal¹. Din situația întocmită de Șt. Dîmboviceanu la 27 august 1830, rezultă că *de la 7 mai și pînă atunci trecuseră prin carantina Brăilei 799 de familii* (3 316 inși cu 3 403 vite). Dintre acestea — 566 (2 282 de inși) cu 2 127 de vite — majoritatea — au rămas la Brăila, iar altele au fugit noaptea în alte județe, așa cum s-a arătat mai sus. Restul familiilor (223) s-au răspîndit astfel²:

Familii	Inși	Vite	Au plecat la	Originari din
29	129	89	Galați	—
16	80	120	Birlad	—
16	69	136	Tecuci	Pandacli, Sliven
40	145	113	București	—
36	168	18	Buzău	—
36	161	359	Focșani	—
22	108	183	moșia Luciu-Ialomîța a marelui postelnic F. Lenș	—
38	174	258	moșia Poiana-Lungă (Dîmbovița) a lui B. Știrbei	—
233	1 034	1 276		

În afară de acestea se stabiliseră tot la Brăila încă 53 de familii venite de la Galați. La începutul lunii octombrie se reîntorceau în țară pe aici « rumâni moldoveni ce au fost fugiți în pămîntu țării turcești » pe care Macarie nu îi înregistra³.

După 27 august, trecerea pe la carantina Brăilei a scăzut în intensitate, durînd însă pînă în noiembrie, cînd s-a încheiat. Peste 200 de familii — mai ales din Cavarna, Hirșova, Babadag, Măcin, Isacceia, dar și din Pazargik, Razgrad, Sliven, Varna ș.a. — se așează tot la Brăila, cîteva zeci trecînd la Galați și puține la Focșani, Huși, Birlad ș.a.⁴. Catastiful Brăilei, înaintat Divanului în decembrie 1830, arată că pe la această schelă au trecut în total 1 136 de familii, cu 4 833 de inși⁵. Numărul trebuie să fi fost ceva mai mare, dacă îi socotim și pe cei neînregistrați din cauza greutăților întîmpinate de Dîmboviceanu, așa cum s-a arătat mai sus. Imensa majoritate au format-o bulgarii, alături de ei venind un număr de greci și altul mai mic de români. *În total intraseră deci în țară prin cele trei carantine, din mai 1830 și pînă în octombrie inclusiv, 2 696 de familii, cu 13 311 inși.* Cifra totală a băjenarilor sosiți în țară e cu mult mai mare, dacă adăugăm pe cei care se refugiaseră în anii 1828 și 1829, și mai ales pe cei care trecuseră Dunărea prin alte locuri, cu sau mai adesea fără știrea autorităților. De altfel, în iulie 1830, Kiselef recunoștea că mulți români trec Dunărea în mod tainic și a permis pentru aceștia intrarea în țară nu numai pe la cele trei carantine, ci și pe la orice vad de trecere unde ar putea exista o instalație sanitară⁶. De fapt, trecerea Dunării s-a făcut prin numeroase

¹ *Ibidem*, f. 286 și 288. Rechemarea lui Dîmboviceanu s-a comunicat la Brăila la 8 august, f. 377. Pentru detaliile anchetei, vezi f. 417.

² *Ibidem*, f. 483; vezi și f. 802—822.

³ *Ibidem*, f. 672.

⁴ *Ibidem*, f. 822—829.

⁵ Vezi « Catastih de suma bulgarilor și grecilor ce au trecut din Rumelia în prințipat printr-această schelă a Brăilei », *ibidem*, f. 803—829.

⁶ Roman ski, *op. cit.*, f. 266—267.